

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Administrativen sad Varna (Bulgarije) op 13 juni 2017 — „Varna Holideis” EOOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Zaak C-364/17)

(2017/C 269/18)

Procestaal: *Bulgaars*

Verwijzende rechter

Administrativen sad Varna

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: „Varna Holideis” EOOD

Verwerende partij: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Prejudiciële vragen

- 1) Dienen artikel 90, lid 1, en artikel 185, lid 1, van richtlijn 2006/112⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat herziening van de op een levering toegepaste aftrek van voorbelasting ook geboden is in een geval als in het hoofdgeding, waarin de rechtshandeling waarvoor het recht op aftrek van voorbelasting werd uitgeoefend, door een onherroepelijke rechterlijke uitspraak nietig is verklaard, of moet gelet op de definitie in artikel 14, lid 1, van richtlijn 2006/112 in een dergelijk geval ervan worden uitgegaan dat geen sprake is van een levering en dat de belasting van meet af aan niet verschuldigd is geworden?
- 2) Dient artikel 185, leden 1 en 2, van richtlijn 2006/112 aldus te worden uitgelegd dat bij gebreke van een nationale regeling inzake herziening van de toegepaste aftrek van voorbelasting in geval van nietigverklaring van een rechtshandeling door een rechter de herziening middels rechtstreekse toepassing van artikel 90, lid 1, van de richtlijn kan geschieden?

⁽¹⁾ Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1).

Beroep ingesteld op 23 juni 2017 — Europese Commissie/Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-377/17)

(2017/C 269/19)

Procestaal: *Duits*

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: W. Mölls, H. Tserepa-Lacombe en L. Malferrari, gemachtigden)

Verwerende partij: Bondsrepubliek Duitsland

Conclusies

1. vaststellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door de in de Honorarordnung für Architekten und Ingenieure (honorariumregeling voor architecten en ingenieurs; hierna: „HOAI”) vastgelegde bindende honoraria van architecten en ingenieurs te handhaven, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten uit hoofde van artikel 15, lid 1, lid 2, onder g), en lid 3, van richtlijn 2006/123/EG en artikel 49 VWEU;
2. de Bondsrepubliek Duitsland verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De HOAI omvat een systeem van minimum- en maximumprijzen voor door die beroepsgroepen geleverde diensten. Volgens verzoekster maakt dat systeem het voor architecten en ingenieurs die de concurrentie met bestaande aanbieders willen aangaan door offertes te doen die buiten de minimaal en maximaal toegestane prijzen vallen, moeilijk om zich te vestigen. Verzoekster stelt dat die aanbieders worden verhinderd diensten van dezelfde kwaliteit tegen lagere prijzen en diensten van hogere kwaliteit tegen hogere prijzen te bieden.

Dat komt volgens verzoekster neer op een beperking van de vrijheid van vestiging, zowel voor de toepassing van artikel 15, lid 1, lid 2, onder g), en lid 3, van richtlijn 2006/123/EG als voor de toepassing van artikel 49 VWEU.

Verzoekster betoogt dat die beperking niet gerechtvaardigd is, met name niet uit hoofde van de handhaving van de kwaliteit van de geleverde diensten, aangezien er geen direct verband is met de prijs.
